

והאינטליגנציה נמשכים יותר למשימת בנין המבנה החברתי, המדיני והכלכלי של ארצות מולדתם, ואינם נוטים להתלהב מהשתלטות מצרית; כך שאף תקותו של עבד־אֶנְנָאֶצֶר כי לטוח ארוך, לאחר המהפכה במצרים, יצטרפו אליו ההמונים בארצות ערב במסע שליחות שם, לא נראית עוד באור ורוד, כפי שמציירים אותה התעמולה ונאומיו. ארצות־ערב פונות כל אחת לבדק ביתה — ואינן זקוקות לרפובליקנים המזמינים עצמם מבחוץ.

למרות זאת אין לומר כי עבד־אֶנְנָאֶצֶר מוכן להשלים עם התפתחות זו ועם תבוסתו. כיום הוא עוסק בקדחתנות בבדק־בית פנימי, אך ידו השנייה מחפשת את נקודות־התורפה במשטרים של ארצות־ערב, כדי לנסות להסתכן מחדש לשם. הוא משקיע מאמצים כדי לחזק את תומכיו בארצות־ערב הנתונים במבוכה, לקראת ההזדמנויות שהוא מאמין כי תתפתחנה בקרוב.

לפייסו — במכתביו ובפניותיו לקיים ועידת־פסגה. בדרך זו הלכו גם שליטים אחרים (סעוד, בורגיבה) — הרואים עתה את קור הפייסנות כמיותר. סוריה עוינת את מצרים, ולא במהרה תגיע להבנה אתה. כושר התנגדותה של לבנון חוזק גס־הוא. היסודות הפרו־סוריים והנוצרים פועלים שם להידוק שיתוף־הפעולה עם סוריה — למורת־רוחה של מצרים ועל אף לחציה. אף עיראק נשמה לרוחה כשחוסל בסיס־החתירה המצרי בסוריה — הגם שדוקא כיום יהיה יותר נוח לקאסם לתקן יחסיו עם מצרים, כשזו נתונה לבעיותיה ונסוגה ליבשת־אפריקה.

יתר על כן, מסתבר כי התלהבות הרחוב הערבי לסמאות הלאומיות הנאצריסטיות ירדה אף היא במדינות ערב השונות — פרט לירדן, שם נמשכת השפעתה בגלל תלישות הפלסטינאים מכל השפעה בקביעת גורל הממלכה. חוגי המעמד הבינוני העולה

בעולם החמוש

כוח־הים אחיד: ה"סטראק" וה"סטאק"

מפעלותיו הרצויות ורבות־המשמעות ביותר של מק־נמרה מאז נכנס לתפקיד מיניסטר־ההגנה. טרם נקבעו שמו ומקום־מפקדתו של הפיקוד החדש. אך — דבר החשוב מכל אלה — המחקר הארגוני הדרוש כבר הולך ומתבצע על־ידי מטה־תכנון־משותף. תפקידו הראשון של מטה זה יהיה לפתח דוקטרינה־טקטית בשביל מרכיביו האווירי והיבשתי, ולנהל תרגילי־אימון משותפים בשבילם.

נסיון מלחמת־העולם השנייה ומלחמת־קוריאה הוכיח די־הותהר את הצורך באחדות־הפיקוד למבצעי סיוע־קרוב, עד לרמות הנמוכות־ביותר שניתן בהן הדבר. אך לא פחות מזה חשוב לפתח הבנה הדדית ורוח של שיתוף־פעולה בין חיילי האויר והקרקע.

בשנים שמאז 1945 הומצאו ונוסו שיטות מורכבות ומשונות — ובמידה רבה בלתי־ניתנות־לשליטה — של סיוע־אווירי קרוב. אף אחת מהן לא זכתה להצלחה מלאה. ולמולן — ריחפה כל הזמן, כסמל תוכחה והתגרות, שיטת־הסיוע־הקרוב המצוֹיֶנֶת והשימושית של חיל ה־מֶאֶרִינֶס. עתה דומה כי ניתנה לפיקוד החדש הזדמנות מאי־כמות לפתח שיטה שלא תיפול מזו של ה־מֶאֶרִינֶס; שיטה תכליתית, אשר תכיר בכך שבשדה־הקרב דרושים אחדות־הפיקוד והסכון־בכוח. ולכשתפותח — תחרוג שיטה זו בודאי אל מעבר למסגרת ה־סטראק־עם־ה־סטאק, ותונהג בפעולתם המשותפת של כל כוחות קרקע ואויר המופעלים באזורי־המגע הקרמיים.

בשנים האחרונות הושמעו במערכת הכוחות־המזוינים של ארה"ב ובציבוריות האמריקאית הצעות בדבר הנהגת "ארגון ופיקוד פונקציונאליים" — במקום ארגון ופיקוד זרועיים (בין השאר — גם כאמצעי לעקירת "מלחמת־התקציבים" הביך־זרועית; אך גם כצעד לארגון תכליתי יותר של מילוי תפקידי־ההגנה העיקריים). דובר על זה שצירופים שונים של כוחות מתוך זרועות־היסוד (חיל־הצבא, חיל־האוויר, צי המל־חמה) יהיו פיקודים "פונקציונאליים" (כגון: להגנה אווירית בארה"ב, או למבצעים "אסטרטגיים" ברחבי־העולם, וכדומה), אשר הם שישאו באחריות התכנון והביצוע המשולבים באותם תחומים שהוקצו להם. עתה, בלחץ ההכרח לקיים כוננות יעילה ויכולת להגבות מהירות בזירות־מבצעים שונות ומרוב חקות, נעשה צעד אשר מבחינה עקרונית הולם את המגמה הנ"ל; אך ודאי שעיקר־חשיבותו המידית היא באפשרות שאולי תתכנה בעתיד תגובות אמריקניות זרירות ויעילות יותר ב"מצבים עדינים" שונים (או — מה שאולי מציאותי וחשוב יותר — שיהיה בעתיד צורך להתחשב באפשרות של תגובות כאלו). מכל־מקום, הירחון "ארמי" מגיב על צעד זה כדלהלן:

.....באיחור רבי־מדי ננקט עתה צעד ראשון של־ממש להחזרת האחדות־הטקטית למבצעייהם המשותפים של הצבא וחיל־האוויר. האחדות, קורפוס־הצבא־האסטרטגי (סטראק) ופיקוד־האוויר־הטקטי (סטאק) במסגרת אחת תחת פיקודו של לוֹיט־גנרל פול אדמס (ממפקדי חיל־הצבא) — היא אחת